

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7486/2021
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА са ..., Република ..., чији је пуномоћник Жељко Пецињачки, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Игор Пршић, адвокат из ..., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 113/21 од 17.03.2020. године, у седници одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 113/21 од 17.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 2150/19 од 05.11.2020. године, првим ставом изреке, обавезан је тужилац да на име свог доприноса за издржавање туженог плаћа месечно износ од 130 евра сваког 01. до 05. у месецу за текући месец почев од 11.10.2018. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законом прописани услови или док ова одлука не буде измењена. Другим ставом изреке констатовано је да се овом пресудом мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 6386/12 од 07.11.2013. године у ставу првом изреке пресуде који се односи на обавезу тужиоца да доприноси издржавању туженог. Трећим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 113/21 од 17.03.2020. године, првим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке и у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужилац да на име свог доприноса за издржавање туженог, поред износа од 130 евра досуђеног ставом првим изреке, плаћа износ од још 50 евра, укупно 180 евра. Другим ставом изреке потврђено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Трећим ставом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 403. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање тужиоца на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није било предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П2 6386/12 од 07.11.2013. године измењена је пресуда Другог општинског суда у Београду П 1215/06 од 02.10.2006. године у делу који се односи на издржавање малолетног туженог ББ, тако што је обавезан тужилац да на име издржавања мал. туженог плаћа месечно износ од 200 евра. Тужилац живи у ..., као ... остварује месечну зараду од 1.270 евра, која је у периоду доношења претходне одлуке износила 1.450 евра, не поседује имовину, као ни аутомобил. Стан на ..., површине 81м², тужилац је поклонио малолетном сину ВВ, уз забрану отуђења и оптерећења без писане сагласности поклонодавца и његове супруге. Тужилац болује од хроничног обољења кичменог стуба, које је прогресирало од времена доношења претходне судске одлуке, а био је на болничком лечењу због обољења „црвени ветар“. Ожењен је, његова супруга је запослена са месечном зарадом од око 1.000 евра, имају два малолетна сина школског узраста, према којима тужилац има обавезу издржавања, при чему је за задовољавање њихових потреба неопходан износ од по 530 евра. Тужени има 18 година, уписао ... факултет у ... као самофинансирајући студент за који годишња школарина износи 2.700,00 евра, његове потребе на месечном нивоу су повећане од доношења претходне одлуке. Мајка туженог је запослена и остварује зараду од 29.799,90 динара месечно, нема додатних прихода и не поседује другу имовину, а са туженим и својом сестром живи у стану своје мајке и нема обавезу издржавања других лица.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да су се стекли услови за измену, односно смањење раније одлуке о висини обавезе тужиоца да доприноси издржавању туженог са износа од 200 евра на износ од 130 евра месечно.

Другостепени суд је, ценећи све околности конкретног случаја, нашао да је правилна одлука првостепеног суда за измену одлуке о издржавању туженог смањењем досадашњег доприноса тужиоца од 200 евра, преиначио првостепену пресуду, одредивши на 180 евра допринос тужиоца за издржавање туженог.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право, и то одредбе члана 160. до 164. Породичног закона, а у вези са чланом 155. став 2. истог закона, када је тужиочев допринос издржавању туженог утврдио на износ од 180 евра месечно, у валути у којој тужилац остварује зараду, а која се иначе употребљава и у држави у којој тужилац има пријављено пребивалиште.

Породичним законом („Службени гласник РС“ бр. 18/05, 72/11, 6/15) прописано је да пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота (члан 155. ст. 2); да се издржавање одређује (члан 160. ст. 1) према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања; да потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања (ст. 2); да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања (ст. 3); а да минимална сума издржавања представља суму коју као накнаду за храњенике, односно за лица на породичном смештају, периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом (ст. 4). Истим законом је прописано да висина издржавања, ако је поверилац издржавања дете, треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања (члан 162. ст. 3) и да се та висина може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука (члан 164).

По оцени ревизијског суда, приликом одлучивања о захтеву тужиоца за измену раније одлуке, побијаном одлуком правилно су оцењене све битне околности и то најпре потребе туженог према његовом узрасту, усаглашене захтевима и условима средине у којој живи у време доношења нижестепених одлука, које су се повећале у односу на одлуку донету још 2013. године, као и материјалне и породичне прилике оба родитеља и њихове могућности да доприносе издржавању туженог. Супротно ревизијским наводима, а полазећи од наведених одредаба материјалног права, правилно је другостепени суд оценио стварне могућности тужиоца да доприноси издржавању туженог сразмерно приходима које остварује и који су смањени у односу на период доношења претходне одлуке, а имајући пре свега у виду његово погоршано здравствено стање, што му отежава да се додатно радно ангажује ради остваривања додатних прихода. Неосновани су наводи ревизије тужиоца којима се указује да наведени новчани износ не одговара околностима које се пре свега тичу његових могућности. Другостепени суд је приликом одлучивања имао у виду и да тужилац има обавезу издржавања још двоје малолетне деце школског узраста, али је правилно закључио да егзистенција тужиоца неће бити угрожена плаћањем досуђеног доприноса, о чему сведочи и тужиочево уверење да његово имовинско стање неће бити угрожено и када отуђи непокретност велике вредности, због чега је стан на ..., површине 80 м², поклонио малолетном сину. Преостале потребе туженог обезбедиће његова мајка, што она непрестано и чини, а по потреби и сам тужени, првенствено успешним учењем и, на основу тога, могућим остварењем погодности за школовање.

Осталим ревизијским наводима тужиоца указује се на утврђено чињенично стање и исти нису дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање. Чињенични наводи тужиоца не доводе у сумњу

правилност примењеног материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, будући да одговор туженог на ревизију није био нужан и неопходан, те му не припада право на накнаду трошкова тог поступка, сходно члану 154. став 1. ЗПП, па је његов захтев одбијен, применом члана 165. ЗПП, као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић